

New York Timesi bestsellerite autor

ALLISON WINN SCOTCH

Minu ja

sinu

vahel

Romaan

Originaali tiitel:
Allison Winn Scotch
Between Me and You
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Raamatus kasutatud nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili või leiavad kasutamist väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus reaalse, elavate või surnud isikutega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Lemetti
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Ginger Design

Text copyright © 2018 by Allison Winn Scotch. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B12384920
ISBN 978-9949-82-698-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Kõigile, kes on küllalt julged, et armuda

Mitte keegi, isegi mitte luuletajad, pole mõõtnud, kui palju mahutab üks süda.

– Zelda Fitzgerald

1

BEN

NOVEMBER 2016 (OLEVIK)

Ütlesin endale, et kui ta peaks tulema, on see märgiks, mida ma vajan.

Kui ta tuleb, siis leiame ehk viisi aja tagasi kerimiseks, ümberkirjutamiseks, kõige otsast peale alustamiseks. Paremini tegemiseks. Uuesti tegemiseks, ainult teisiti.

See on tobe; see oleks otsekui Hollywoodi stiilis lõpp ja kes peaks seda minust veel paremini teadma. Mina seda oma peaga niimoodi kirja ei paneks, aga stuudio soovib just seda, midagi sellist, mis läheks peale neil sihikul olevale sihtrühmale: *mehed lähevad koju ja kepivad oma naise, helistavad oma kallimatele; naised tihuvad nutta ja teavad, et armastus võidab alati.*

Turtsatan endamisi, aga tuulemühin, sel sombusel pühapäevahommikul liiga kiiresti mööda Ocean Avenued kihutava mootorratta undamine summutavad selle heli.

Olen ma ise seda üldse kunagi uskunud? Kas ma lootsin kunagi selle peale, et armastus võidab alati? See kõik tundub olevat nii kaugel minevikus: kuidas me kohtusime, kuidas teineteist tingimusteta armastasime.

Minu sees hakkab keerlema tuttavlik kurbusetornaado. Kuigi see pole üksnes kurbus tema pärast. Vaid meie mõlema pärast. Minu pärast ka. Kui naiivsed me olime, kuidas meie suhe jäi kaotajaks nii paljudes

asjades: tema karjäär, vahepeal minu oma, Joey, meie lein, kõik aina kuhjus, kuni selle raskus osutus ülejõukäivaks. Oletan, et pigem minu kui tema jaoks, kuigi ma pole seda kunagi välja öeldes tunnistanud. Lihtsam oli sõrmega näidata, panna teda end vastutavana tundma, kuigi tean, et piisavalt palju mu sisemust katvaid kihte maha koorides selgub, et mina olen samavõrra süüdi. Enam kui samavõrra. Tema oli alati minust vintskem, tabamatu näitlejale vajalikul viisil: läbilaskevõimega, mis andis talle meile kaelasadanud pasa suhtes suurema kohanemisvõime. Mina olin alati see, kes ma olen olnud, ja pole suutnud kohaneda, vasaksirge eest paremale ja paremsirge eest vasakule pöigelda.

Aga sellegipoolest suudame ehk täna kõik heaks teha.

Me suudame seda. Me peame.

Ütlen seda valjusti, vastutuult, saates otsekui soovi universumisse siin, kohas, kus maa sukeldub merre ja aitab sel teoks saada. *Me suudame kõik heaks teha.*

See on nii romantiline, nii erinev sellest, kelleks ma muutunud olen, et mind lausa üllatab teadasaamine, kui väga ma sellesse usun, kui tõsiselt ma seda mõtlen. Kui väga ma seda *vajan*. Ma vajan teda. Ma tahan teda; mu maos hakkab keerama ainuüksi mõttest, kui tohutult ma teda vajan. Olen seadnud kogu tuleviku sõltuvusse tema tulekust. Mis on jultunud ja ühtlasi nõme, kuna talle pole ma seda kuidagi mõista andnud.

Aga ta teab, kust mind leida; teab täpselt, kus ma olen.

Kontrollin oma telefoni vaadates kellaega. Mitte et ma oleksin talle öelnud, et tulen siia. Ma jätan selle saatuse otsustada, justkui mõnes totakas stsenaariumis, pooletoobistele mõeldud naistekas: *kui ta tuleb, proovime veel kord*. Laseme advokaatidel asja sinnapaika jätta; ta ise ütles, et ei taha neid tegelikult asjasse segada. Kas mina tahtsin? Aasta tagasi olin ma kindel, aga sinikate hajudes ei jää need paranenud nahal enam silma. Avastan, et isegi neid vorpe otsides ei näe ma neid enam. Jah, ma *tunnen* neid küll, kui mõnikord õigetesse punktidesse vajutan, aga küllap selles asi ongi. Et valu on endiselt võimalik tajuda, kuid see ei anna end pidevalt tunda. See on ainus võimalus meie vahel kõike joonde saada: *see on koht, kus sa mulle haiget tegid; palun ära tee seda uuesti*.

Siin ma siis olen, vahin ringi, otsin pilguga ta tuttavlikku vetruvat kõnnakut, sammude taktis edasi-tagasi õõtsuvaid juukseid, tänu pilatse ja jooga ja stuudio poolt kinni makstud ja kaela määratud trennides veedetud otsata aastate tulemusel omandatud alati põhja suunatud kompassinõela meenutavat täiuslikku rühti.

Naaldun valgele lippaiale, mis ääristab pargi jooksurada, upitan end allpool asuva karniisi, kuusirbikujuliseks rannaks ja seejärel otsata ookeaniks üle mineva kaljuseina suunas. Siia kolides elasime esialgu siinsamas nurga taga, ühe magamistoaga majakeses, mis näis olevat meie jaoks loodud. Me turnisime nädalavahetuste hommikuil käest kinni hoides sama rada mööda kobamisi alla, teel taluturule või ahvatleva hommikuse kohvitassi järele. Tema oli öövahetusest baaris veel omadega läbi; mina poole ööni kirjutamisest üles köetud.

Surun pihupesad vastu tara, ajan end sirgu ja suundun seejärel mööda päikesest pleekinud astmeid alla vee äärde, õhk keerleb ja lõhneb soola ja nostalgia järele.

Ta teab, et leiab mind siit; tulen ta sünnipäeval alati siia, miski otsekui kutsuks mind, aasta-aastalt, justkui tooks see rituaal mulle rahu. *Ta tuleb*, kinnitan endale. *Ta peab. Ma vajan teda.*

Rand on peaaegu inimtühi. Ujumiseks on liiga külm ja päike lööb lahingut tihke pilvelaamaga, mis hajub alles hilisel pärastlõunal, veidi enne päikeseloojangut. Silma hakkavad üksikud kummiülikondades surfarid, siin-seal mõni sihikindel jooksja. Heidan oma rannasandaalid betoonist teeraja servas jalast ja astun seejärel liivale, minust jäävad maha põiavõlvi ja kandade jäljed. Me tegime ka seda, käisime meie abielu joovastavatel alguspäevadel hommikuti rannal jalutamas. Meil polnud mingit sihtkohta ega lõpp-punkti. Me lihtsalt kõndisime teineteise seltsis ja rääkisime tundide kaupa. Mõnikord olid mu sääremarjad järgmisel päeval hellad. Vangutan pead: ma pole sellele terve igaviku mõelnud, aastaid.

Issake.

Mingil moel jõudsime nende päevade, mil päikesetõusud loojakuteks sulasid, ja praeguse hetke vahel välja siia. *Siia*. Hingan välja, meenutan aastavahetusi, meenutan Sundance'i festivali, meenutan Joey

sündimist, meenutan seda kõike. Me ei olnud alati kaheks pooleks jagunenud; me ei olnud alati päästmatult katki.

Seisan nüüd jalgupidi külmas merevees ja läbi mu pahkluude, sääremarjade, reite, kuni südameni välja sähvab külmanool. Sirutan käed otsekui end ookeanijumalaile pakkudes taeva poole. See pole esimene kord, mil ma seda varianti kaalun: ujuda nii kaugele merele kui võimalik, vaadata, mis siis edasi juhtuma hakkab. Aga mina pole vapper nagu Leo. Mõtlen korraks järele: ühtlasi pole ma *hulljulge* nagu Leo.

Leian taskust vana sigaretipaki. Suitsetamine, see, kuidas pea seda tehes ringi käima hakkab, vastik järelmaitse pole mulle kunagi meeldinud. Teadmine, et see mind aegamööda tapab. Kuid mõnda aega ei läinud see mulle korda. Praegu olen ehk lootusrikkam. Niisiis tõstan läitmata sigareti suule, hoian pisut, sest mulle meeldib selle raskus, kuid mitte kaasnevad tagajärjed. Sarnaselt nii paljude muude asjadega oma elus olen ka selles osas õppinud kuskile keskele pidama jääma ja üritama lihtsalt asjast eluga välja rabeleda.

Nõtke blond surfar jõuab minust õige pisut eemal randa, raputab vee endalt maha ja viipab seejärel kergelt. Lasen sigaretil tagasi pakki pudeneda ja naeratan omakorda vastu, küsides endalt mõttes, kas see naine lehvitas tõepoolest *mulle*, kas see nõtker blond surfar ajas mind ehk kellagagi segi. Mitte et ma oma neljakümne kahe eluaasta kohta, mis on teoorias küll keskiga, kuid Los Angeleses pigem pikale veninud teismeea pikendus, kõige hullem välja näeksin. Pagan, mõned mu sõbrad pole siiaamaani abiellunud; mõned, eriti need, kel on hästi läinud – nad sõidavad Porshega, neil on elamine vaatega Hollywood Hillsile – tõmbavad endiselt kahekümnendate eluaastate alguses olevate staarihakatiste seltsis ringi. Mõnikord saadavad nad mulle sõnumi ja ütlevad: „Kuule, semu, teeme õige möllu, skoorime.“ Aga ükski neist asjadest – Porsche, klaasist maja Hollywood Hillis – ei tundu enam olulisena. Alguses, vallaliseelu paaril esimesel kuul – muidugi, kes ei peaks seda vabadustunnet pakkuvaks? Aga praegu tahan ma üksnes teda. Meie vana elu.

„Hei,“ ütlen surfarile. „Kena hommik lainete vallutamiseks?“ Libistan sõrmedega alateadlikult üle pisikesi halle träpse täis tumeda habemetüüka.

„Viimase peal,“ ütleb tema. „Parim.“ Ja haarab seejärel oma surffilaua kaenla alla ning hõljub parkimisplatsi suunas. „Nägudeni.“

Vaatan ringi. Rand on taas inimtühi.

Ta ei tule.

Mu hing jääb korraks kinni, see taipamine on otsekui hoop makku. Ma tõepoolest *uskusin*, et ta on niisama lootusrikas nagu ma ise, et ta on valmis unustama, kui katki me oleme läinud.

„Loll, loll, loll, loll, loll,“ pomisen valjusti.

Ma sõlmisin iseendaga tobeda kihlveo, püüdsin kasutada tobedat väljapääsu nurgast, kuhu me ise endid manööverdanud olime. Hollywoodi stiilis lõpp. Aga päriselus ei ole Hollywoodi stiilis lõppusid, need eksisteerivad üksnes stsenaariumides, enne seda, kui ma kirjutan sõna „LÖPP“.

Mu isa ütles mulle alati, et ma olen liiga romantiline. *Kirjanik?* mühatas ta halvakspanevalt. *Pole just päris see, mida me sinu puhul plaanisime.* Seejärel valas ta endale klaasi Šoti viskit, kohendas lipsu ja vahtis mind pilguga, millest paistis üksnes pettumust.

Otsekui võiksid plaanid, mida keegi teine kellegi suhtes teeb, kellegi teed määrata. Sama õppetunni sain ma Leo puhul ja tajusin vägagi teravalt sellega seotud ironiat. Oleksin pidanud targem olema, oleksin pidanud talle ütlema: *tee seda, mida tahad; tee seda, mida armastad. Ole õnnelik.*

Selle asemel tõestasin oma nooruslikku romantilist meelt trotsides isale, et ta eksis. Näitasin, et minus on pealehakkamist, et meelegi on minus olemas, olgugi et soovisin veeta oma päevi kujuteldavaid tegelaskujusid välja mõeldes, saades sel moel võimaluse seigelda teistes paikades, teistes maailmades.

Tuul kogub jõudu, puhub minust üle soolast õhku ja ma hingan nii sügavalt sisse, et mu rind kerkib kummi, ja seejärel pigistan silmad kõvasti kinni ja meenutan endale, miks ma täna hommikul siia tulin. Ma ei tulnud siia üksnes lootuses näha naist, vaid ka *Leo* meenutamiseks, kui väga ta armastas ookeani. Kuidas ta tahtis siin pensionile jääda ja surfata. Oleksin pidanud talle ütlema, et just seda ta peabki tegema, aga kuidas saanuks ma teada, milliseks elu kujuneb? Kuidas saanuks keegi meist seda teada?